

PMĮ 2 straipsnio 10¹ d., 16¹ d. ir 41 d. komentaras

10¹. Filmų dalies gamyba – filmo kūrybinio sumanymo įgyvendinimo etapas, kurio metu filmuojant pagal Lietuvos Respublikos Vyriausybės įgaliotos institucijos nustatytus kriterijus atitinkantį filmo scenarijų, Lietuvos Respublikos Vyriausybės įgaliotos institucijos patvirtintą kalendorinį darbų planą ir sąmatą, Lietuvos Respublikoje sukuriama filmo dalis. Daugiaserijsinio filmo serijos pagaminimas Lietuvos Respublikoje nelaikomas filmo dalies gamyba.

(pagal 2013 m. birželio 13 d. įstatymo Nr. XII-366 redakciją; įsigalioja nuo 2014 m. sausio 1 d.)

Komentaras

Ši sąvoka apibrėžia, kas yra filmo dalies gamyba PMĮ tikslais. Filmų dalies gamybos apibrėžimas svarbus pelno mokesčio mokėtojams (investuotojams), neatlygintiems suteikusiems lėšų filmo ar jo dalies gamybai Lietuvoje, ir todėl siekiantiems pasinaudoti pelno mokesčio lengvata, nustatyta PMĮ 17² ir 46² straipsniuose (žr. šių straipsnių PMĮ komentarus).

PMĮ 17² ir 46² straipsniuose nustatytų lengvatų tikslais filmo dalies gamyba laikoma filmo kūrybinio sumanymo įgyvendinimo etapu, jeigu jo metu įgyvendinamos šios sąlygos, t.y. **filmuojama pagal**

1) filmo scenarijų, atitinkantį filmo kultūrinio turinio vertinimo kriterijus, nustatytus Lietuvos Respublikos kultūros ministro 2013 m. gruodžio 17 d. įsakymu Nr. ĮV-865 patvirtintame apraše (toliau – Aprašas) **ir**

2) kalendorinį filmo gamybos planą bei laikantis išlaidų sąmatos, pagal patvirtintą detalų filmo gamybos projekto finansavimo planą (kurio forma nustatyta 2013 m. gruodžio 31 d. Lietuvos kino centro prie Kultūros ministerijos direktoriaus įsakymu Nr. V-41), **ir**

3) **sukuriama** filmo dalis, kuri nėra daugiaserijsinio filmo serija.

Daugiaserijsiniams filmams pirmiausiai priskiriami serialai, transliuojami kasdien ar keletą kartų per savaitę ir kuriems būdingos tam tikros personažų schemos bei dramaturginės taisyklės, dėl kurių jie gali būti tęsiami be galo ir nekuria meninės vertės, taip pat situacinės komedijos ir muilo operos. Vertinant, ar pagaminta filmo dalis nėra daugiaserijsinio filmo serija, svarbu nustatyti, ar atskira serija gali būti kvalifikuojama kaip atskiras filmas.

Filmų sąvoka suprantama taip, kaip ją apibrėžia Lietuvos Respublikos kino įstatymas, o Aprašas išskiria filmo rūšis (pilnametražis, trumpametražis, vaidybinis, dokumentinis, animacinis filmas, nepaisant to, ar jis yra kino ar televizijos filmas), filmo gamybos projekto kategorijas (nacionalinis, bendros gamybos ar užsakytas filmas) bei pažymi, kokie vizualiniai ir garso kūriniai nėra laikomi filmu – reklaminis filmas, reklaminis vaizdo klipas, televizijos laida, muzikinis vaizdo klipas, kompiuterinis žaidimas arba daugiaserijsinis filmas.

16¹. Lietuvos filmo gamintojas – fizinis asmuo – nuolatinis Lietuvos gyventojas arba Europos ekonominės erdvės valstybės pilietis, veikiantis per nuolatinę bazę Lietuvoje, taip pat Lietuvos vienetas arba Europos ekonominės erdvės valstybės vienetas, veikiantis per nuolatinę buveinę Lietuvoje, kurie verčiasi filmų gamyba ir yra atsakingi už kūrybinį, organizacinį, finansinį filmo gamybos procesą.

(pagal 2013 m. birželio 13 d. įstatymo Nr. XII-366 redakciją; įsigalioja nuo 2014 m. sausio 1 d.)

Komentaras

Ši sąvoka skirta apibrėžti asmenis, kurių vykdomai filmo ar jo dalies gamybai neatlygintinai skiriamoms lėšoms gali būti taikomos PMĮ 17² ir 46² straipsniuose (žr. šių straipsnių PMĮ komentarus) nustatytos lengvatos. Lietuvos filmo gamintoju minėtuose PMĮ straipsniuose nustatytų lengvatų taikymo tikslais gali būti:

- 1) nuolatinis Lietuvos gyventojas arba
- 2) Europos ekonominės erdvės valstybės (toliau – EEE valstybė) pilietis, veikiantis per nuolatinę bazę Lietuvoje arba,
- 3) Lietuvos vienetas arba,
- 4) EEE valstybės vienetas, veikiantis per nuolatinę buveinę Lietuvoje, jei šie asmenys
 - verčiasi filmų gamyba ir
 - yra atsakingi už kūrybinį, organizacinį, finansinį filmo ar jo dalies gamybos procesą.

Fizinių asmenų, kurie pagal GPMĮ yra laikomi nuolatiniais Lietuvos gyventojais, apibrėžimas įtvirtinamas GPMĮ 4 straipsnyje (žr. GPMĮ 4 straipsnio komentarą). Nuolatinės bazės apibrėžimas įtvirtinamas GPMĮ 2 straipsnio 13 dalyje (žr. GPMĮ įstatymo 2 straipsnio 13 dalies komentarą). Lietuvos vieneto ir nuolatinės buveinės apibrėžimai įtvirtinti PMĮ 2 straipsnio 2 ir 22 dalyse (žr. PMĮ šių dalių komentarus).

PMĮ 17² ir 46² straipsniuose nustatytos lengvatos gali būti taikomos tik tuomet, kai aukščiau nurodyti asmenys yra laikomi Lietuvos filmo gamintoju neatlygintinų lėšų skyrimo momentu. Asmuo gali būti pripažįstamas Lietuvos filmo gamintoju, nepaisant to, kad:

- jis nėra (netampa) gaminamo filmo autorių ir gretutinių teisių turėtoju ir
- tik teikia filmo ar jo dalies gamybos paslaugas, t.y. faktiškai gamina užsakytą filmą ar jo dalį (užsakyto filmo sąvoka apibrėžta Lietuvos Respublikos kultūros ministro 2013 m. gruodžio 17 d. įsakymu Nr. ĮV-865 patvirtinto aprašo 2.7 punkte).

41. Kitos šiame Įstatyme vartojamos sąvokos suprantamos taip, kaip jos apibrėžtos Lietuvos Respublikos mokesčių administravimo įstatyme (toliau – Mokesčių administravimo įstatymas), Lietuvos Respublikos civiliniame kodekse (toliau – Civilinis kodeksas) ir Lietuvos Respublikos kino įstatyme, kiek tai neprieštarauja šiam Įstatymui (išskyrus Civilinio kodekso įsakmiai nurodytus atvejus).

(pagal 2013 m. birželio 13 d. įstatymo Nr. XII-366 redakciją; įsigalioja nuo 2014 m. sausio 1 d.)

Komentaras

[Mokesčių administravimo įstatyme](#) Nr. IX-2112 sąvokos yra apibrėžtos 2 straipsnyje. Civilinis kodeksas Nr. VIII-1864 (toliau – CK) reglamentuoja asmenų turtinius santykius ar su šiais santykiais susijusius asmeninius neturtinius santykius, taip pat šeimos santykius. Pagal CK 1.1 straipsnį turtiniams santykiams, kurie atsiranda įgyvendinant viešosios teisės normas (pagrįstiems įstatymu nustatytu asmenų pavaldumu valstybės institucijoms ir to pavaldumo realizavimu vykdant nustatytas funkcijas), įskaitant mokesčių santykius, šio kodekso normos taikomos tiek, kiek šių santykių nereglamentuoja atitinkami įstatymai, taip pat šio kodekso įsakmiai nurodytais atvejais. Vadinasi, CK įtvirtina bendrą principą – turtiniams santykiams, kurie nepriskiriami prie civilinių teisinių santykių, CK netaikomas, išskyrus atvejus, kai šių santykių nereglamentuoja atitinkami viešosios teisės aktai arba CK įsakmiai nurodoma, kad jo nuostatos taikomos tam tikrais atvejais. Pavyzdžiui, nuosavybės teisės santykių nereglamentuoja mokesčių įstatymai, todėl nuosavybės teisės sąvokos turi būti suprantamos taip, kaip jas apibrėžia CK kodekso normos.

Lietuvos Respublikos kino įstatyme apibrėžiamos esminės filmo gamybos ir platinimo sąvokos, kurios naudojamos PMĮ 17² ir 46² straipsniuose įtvirtintų lengvatų taikymui.